

del af det Forhold, hvori den bliver stillet til Hypotekbanken, thi den Fordel, den vil have ved, at Hypotekbanken baandlægger Tiendeobligationerne, vil kun være en Anticipation af den Gevinst, som Tiendebanken vilde kunne indvinde ved en senere Konvertering. Teoretisk er det selvfølgelig ganske rigtigt, men Teori og Praxis ere nu en Gang ikke det samme her i Livet, navnlig kan der i Pengetransaktioner sommetider være megen Forskel. Det vil altid komme til at bero paa Kursforholdene saavel paa det Tidspunkt, hvor Emissionen af Serien i Udlandet foregaar, som paa det Tidspunkt, hvor Konverteringen foregaar. Man kan ingenlunde paa Forhaand fastslaa, at der ikke paa et senere Stadium er Mulighed for Tiendebanken for ved Konverteringen atter at have nogen Fordel. Ganske i Almindelighed maa det bemærkes, at en Konvertering selvfølgelig ikke med Fordel kan finde Sted, medmindre Tiendebanken er saaledes situeret, at den med Fordel er i Stand til at indfri de 4 pCts. Obligationer og saa udstede Obligationer, der bære en lavere Rente, men for hvilke man formener at kunne faa omtrent pari Kurs.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger til selve Lovforslaget. Der staar f. Eks. i § 3, første Stk., sidste Linie, „Tilskudte af Staten eller ved Opsamling af Reservefond“. Jeg ser, at et Mindretal i Folketingets Udvalg ogsaa er standset ved dette Udtryk, og det beror selvfølgelig paa, at der i Lovforslaget bestemmes, at man vil kunne anvende Grundfonden som Fundering for udstedte Serier. Dette Forhold er sikkert ikke rigtigt. Man vil ikke samtidig med, at man skal bruge Grundfonden til at dække mulige Tab, tillige kunne udstede Serier i Udlandet paa denne Grundfond. Det forekommer mig at være forkert, og i saa Tilfælde er ogsaa dette Udtryk forkert, for saa maatte der selvfølgelig være en helt anden Ordlyd, nemlig den, som det omtalte Mindretal har foreslaaet.

I § 7 er fastsat, at Amortisationen skal foregaa i halvjaarlige Terminer. En saadan Bestemmelse mener jeg aldrig bør findes i en Lov af denne Art. Man udelukker nemlig derved en Amortisationsform, som under de givne Forhold vilde være langt heldigere for Hypotekbanken, og en saadan Mulighed skal man ikke udelukke sig selv fra ved en saadan Lovbestemmelse. Man kan ganske overlade til Direktionen, paa hvilken Maade den fordelagtigst er i Stand til at ordne disse Amortisationsforhold. Man skal ikke paa Forhaand fast-

sætte en bestemt Form. Jeg vilde helst, at denne Bestemmelse helt skulde gaa ud.

Dernæst er der i Slutningen af § 7 en Bestemmelse, der gaar ud paa, at Direktionen kan med Finansministerens Samtykke fraskrive Hypotekbanken Retten for et begrænset Aaremaal til ekstraordinært at opsigte nogen af Seriens Obligationer. Hvorfor i al Verden skulde man egentlig gøre dette, hvis det ikke ligefrem er en Fordring fra de franske Pengeinstitutioner, — af de franske Myndigheder kan jeg ikke tænke mig, den er stillet — og en Fordring, man ikke kan slippe uden om. Men selv i saa Fald er der dog ikke Grund til i Loven at indføre en saadan Bestemmelse. Skulde Direktionen af en eller anden Grund finde det formaalstjenligt at fraskrive sig denne Ret, maa den sikkert ogsaa have Lov til at gøre det, men at indføre det i en Lov finder jeg overflødig. Naar det staar i Loven, kunde man endogsaa derved give et Vink om, at det vilde man gerne gøre, og noget farligere kan man dog ikke gøre end uden Nødvendighed at fraskrive sig Retten til at foretage ekstraordinær Udtrækning eller Opsigelse af en løbende Serie. Det er netop, naar man kan bevæge sig frit paa dette Omraade, at man kan undgaa Tab af vore Konverteringer her hjemme. Det kan ikke overses og bør ikke overses, men jeg er ogsaa vis paa, at det er kommet ind ved en eller anden Pression.

Saa findes der i § 11 en Bestemmelse, der er kommen ind i Lovforslaget under Behandlingen i Folketinget, og som gaar ud paa, at Købet bør som Regel ske direkte hos Kreditforeningerne. Det er efter min Mening en saare kedelig Bestemmelse, for ikke at sige en Bestemmelse, som i Fremtiden vil kunne forvolde megen Fortrød. Den vil i overordentlig Grad vanskeliggøre, ja næsten umuliggøre Sagens Gennemførelse. For det første maa jeg bemærke, at Kreditforeningerne som saadanne ingen Obligationer have at raade over. Det er først, naar Laantageren har udstedt Panteobligation, at der udstedes Kasseobligationer for et lignende Beløb, som Panteobligationerne lyde paa. Disse Kasseobligationer gives til Laantageren, og Kreditforeningen har ingen som helst Dispositionsret derover, — og for Resten er Direktionen heller ikke interesseret i disse Obligationers Kurs. Naar der skulde være Tale om at gøre Opkøb direkte hos Kreditforeningerne, maatte det forudsættes, at de havde en Beholdning, hvad jeg mener, at de ikke have. Ellers maatte de bære sig saaledes ad, at de dis-